

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

POVEȘTI

EUROPENE

Cuprins

Frumoasa adormită

P. 3

Copacul șerpoaicei

P. 20

Pâine, sare și vin

P. 32

Mireasa cea adevărată

P. 44

Știma apelor

P. 59

Trollii din pădurea hedalenă

P. 64

Porcarul

P. 78

Fata cu părul de aur

P. 90

Cațaveica

P. 108

Bufnița cea văzătoare și atoateștiutoare

P. 117

Ileana Cosânzeana

P. 126

FRUMOASA ADORMITĂ

POVESTE FRANCEZĂ

A fost odată un împărat și o împărăteasă. Aveau de toate, dar soarta nu s-a îndurat să le dăruiască urmași. Casa era pustie și ei deveneau tot mai triști. Timpul se scurgea, iar așteptarea le era zadarnică. Când părea că n-a mai rămas niciun strop de nădejde, împărăteasa a adus pe lume o fetiță. Era o minunăție de copilă și măria sa nu-și încăpea în piele de bucurie.

La curte s-a dat un ospăț, cum nu s-a mai văzut până atunci. Au fost pregătite bucate și daruri alese, au venit oaspeți de peste mări și țări.

În capul mesei ședea cele șapte zâne, care pe atunci umblau prin lume și puteau fi întâlnite peste tot. În fața zânelor, au fost puse tacâmuri din cele mai scumpe și mai delicate: farfurii de porțelan strălucitor, pocale de cristal fin și câte-o cutioară din aur, în care era o lingură, o furculiță și un cuțit. Toate au fost incrustate de cei mai vestiți meșteri.

Când oaspeții s-au așezat la masă și petrecerea era în toi, s-a deschis larg ușa și, valvârtej, a intrat cea de-a opta zână, o ursitoare bătrână, pe care împăratul a uitat s-o poftescă la ospăț.

Dar nu întâmplător fusese uitată! Aceasta n-a coborât din turnul ei de fildeș de o jumătate de veac și lumea o credea moartă demult.

Împăratul, când a văzut-o, îndată a poruncit să-i fie pus și ei un tacâm. Dar nu mai avea cutioară din aur și pentru ursitoarea bătrână! Iar cuțitul, furculița și lingura, care i-au fost aduse, erau din cele mai simple.

Zâna bătrână s-a supărat foc. A împins farfuria și pocalul, bolborosind cu răutate.

Una dintre cele șapte zâne s-a nimerit alături de bătrână și i-a auzit bolmojeala. Era un blestem! Și zâna cea bună s-a gândit că, supărată cum era, ursitoarea putea s-o urâtească pe micuța prințesă. De aceea a așteptat ca oaspeții să se ridice de la masă și, neobservată de nimeni, s-a strecurat în dormitorul copilei. Aici s-a ascuns după baldachin și aștepta!

A venit și cel mai însemnat moment al sărbătorii: zânele, una câte una, au intrat la prințesă, dăruind-o cu cele mai prețioase daruri.

Una din zâne îi hărăzi copilei să fie cea mai frumoasă și mai tandră ființă din lume! Alta a înzestrat-o cu o inimă blândă și duioasă. A treia i-a prezis că va dăruii lumii numai bucurii. A patra zână a înzestrat-o cu harul de a dansa grațios ca nimeni; a cincea i-a menit voce de privighetoare. A șasea a binecuvântat-o să cânte minunat la toate instrumentele.

Veni și rândul bătrânei ursitoare s-o înzestreze pe prințesă cu ceva deosebit. Aceasta s-a aplecat asupra leagănului în care dormea dulce copila și atunci s-a văzut că venise să se răzbune. Capul și mâinile îi tremurau, dar nu de bătrânețe, ci de mare supărare! Iată ce i-a hărăzit bătrâna copilei:

– Prințesa își va înțepa degetul cu un fus și... va muri!

Ce soartă îngrozitoare îi prezise copilei! Toți s-au cutremurat, auzind blestemul ursitoareii.

Atunci zâna cea tânără ieși din ascunzătoare și rosti, ca s-o audă toți:

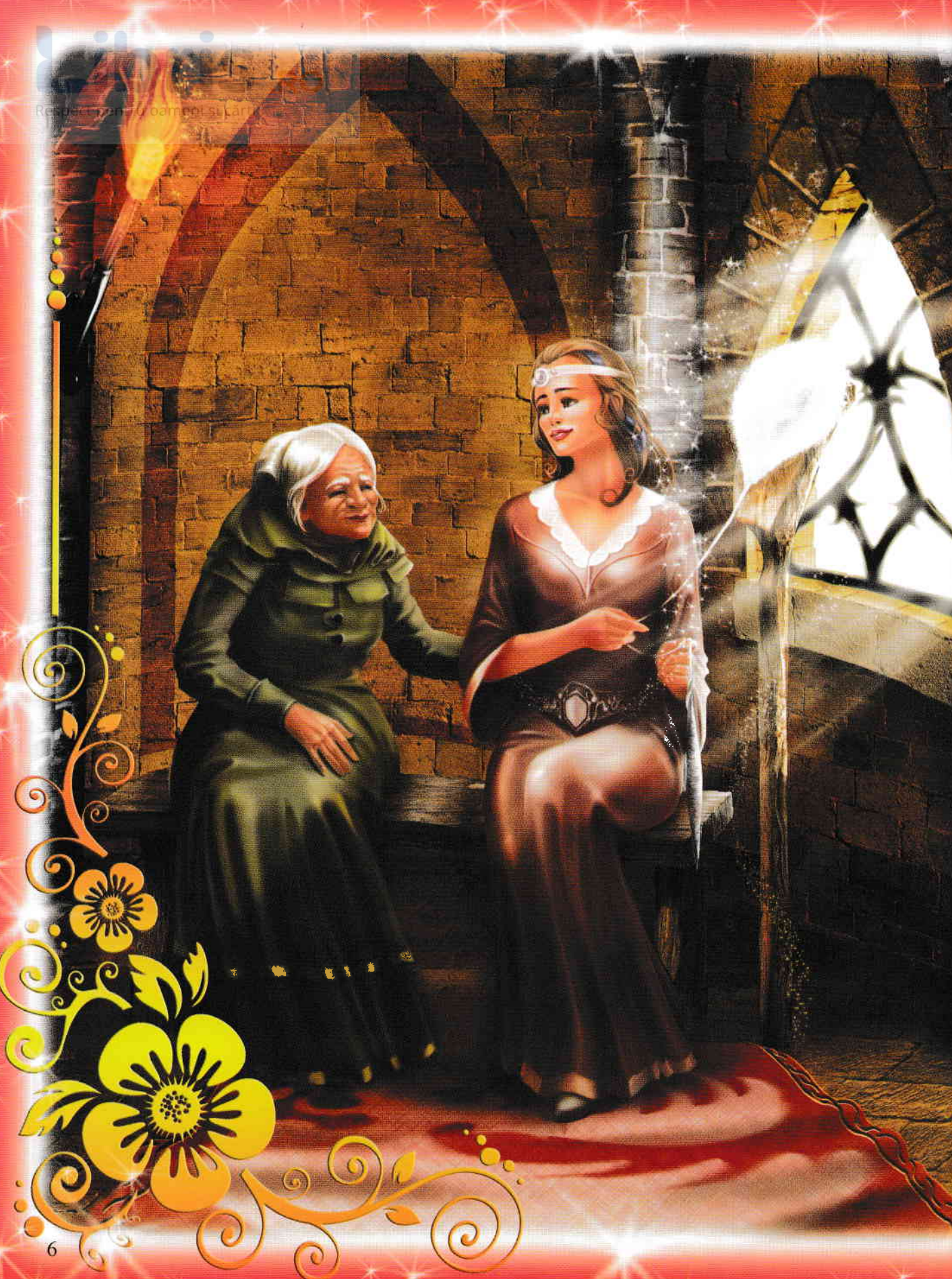
– Eu n-am puterea de a schimba vorbe aruncate la mânie! Prințesa, precum i-a fost ursit, se va înțepa cu un fus și se va cu-funda pentru o sută de ani într-un somn adânc. Dar nu va muri! În una din zile, un prinț preafrumos o va trezi!

Vorbele zânei au alinat întristarea împăratului și a împărătesei. Ca să-și apere copila de blestem, împăratul a poruncit să fie toarsă toată lâna din împărăție, apoi furcile și fusele să fie

Respect pentru oamenii mici

aruncate-n foc. Iar cine nu se va supune poruncii lui, să fie aspru pedepsit.

De atunci s-au scurs vreo cincisprezece, dar, poate, șaisprezece ani. Fata împăratului a crescut și era nespus de frumoasă, de înțeleaptă și bună la suflet. Avea toate harurile menite de zânele cele bune!

Odată, împăratul și împărăteasa s-au dus la moșia lor și au luat-o cu ei și pe prințesa. Le era atât de bine împreună, încât au uitat de blestemul ursitoarei.

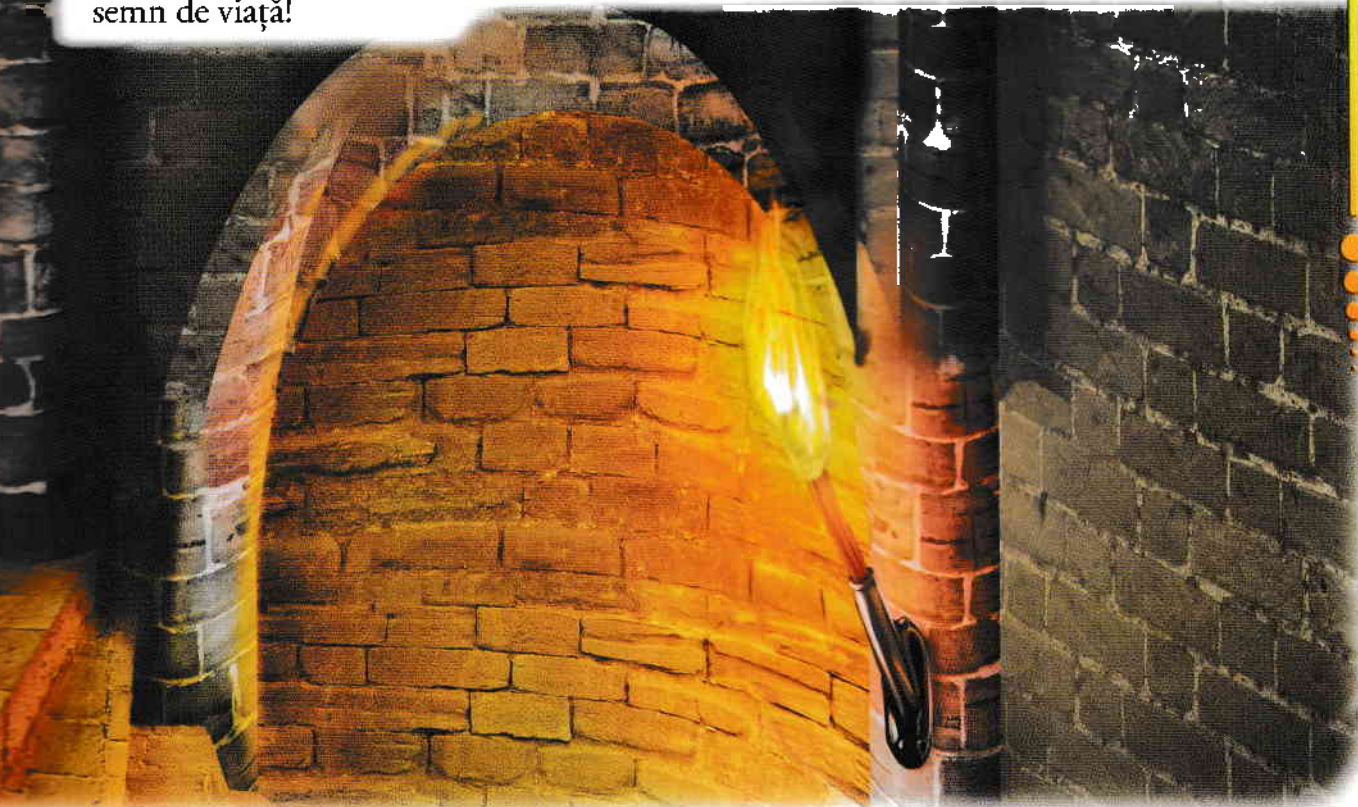
Prințesa cutreiera fericită bătrânul castel. Alerga singurică dintr-o odaie în alta, fără să-i fie teamă de ceva. Astfel ajunse până sus, în turnul castelului.

Aici, chiar sub acoperiș, într-o cămăruță strâmtă, viețuia o bătrână. Până la urechile ei nu ajunsese porunca împăratului, de aceea n-a aruncat nici fusul, nici furca. Bătrâna torcea zile întregi!

- Ce faci, mătușico? întrebă prințesa, căci nu văzuse în viața ei cum se toarce!
- Apoi, ce să fac, copila mea, torc! îi răspunse bătrâna, care nu știa cu cine stă de vorbă.
- E atât de frumos ce faci! zise încântată fata. Pot să torc și eu?

Prințesa luă cu nerăbdare furca, dar abia atinse fusul, că blestemul se împlini. Își înțepă degetul și căzu moartă pe patul bătrânei.

Toată lumea din castel a alergat la strigătul speriat al bătrânei. Au văzut prințesa fără suflare și fiecare a încercat, în fel și chip, s-o trezească. Unii au stropit-o cu apă, alții i-au șters tâmplele cu oțet aromatizat, dar n-au putut face nimic. Prințesa nu dădea niciun semn de viață!

Veni și împăratul. El urcă în grabă și, găsimdu-și copila moartă, înțelese că blestemul de care s-a temut s-a împlinit.

După ce și-a potolit durerea, împăratul a poruncit ca prințesa să fie îmbrăcată în haine cu podoabe de aur și argint și culcată pe un pat aurit în cea mai frumoasă sală a castelului. Și să n-o atingă nimeni până-n ceasul trezirii!

Zâna cea bună, care o dezlegase pe prințesă de blestemul morții, era departe. Dar a auzit de nenorocire! Vestea i-a adus-o un pitic care, când încălța cizmele năzdrăvane, mai mult zbura decât mergea. Zâna s-a grăbit să ajungă cât a putut de repede! Și, la un ceas de la cele întâmplare, în fața castelului s-a oprit o caleașcă purpurie la care era înhămat un dragon.

Prin vorbe alese, ea a alinat durerea împăratului și împărătesei. Dar se gândi și la prințesă. Cât de greu îi va fi când se va trezi peste o sută de ani singură într-un castel îmbătrânit! Nicio față cunoscută, nicio ființă dragă în preajmă! „Vai de sufletul ei!” zise zâna cea bună și iată ce făcu...

Atinse cu bagheta magică pe toți acei care se aflau în castel. Dar erau o mulțime de curteni: doamne, domnișoare și cavaleri, guvernante, bucătari și bucătărese, curieri, soldați de pază, ușieri, lachei și paji...

Zâna atinse și caii din grajdurile împărăției, și îngrijitorii care dăraceau cozile cailor. Nici câinii din curtea castelului n-au scăpat neatinși! Nici cățelușul buclat, poreclit Pufuleti, care se gudura pe lângă prințesa adormită.

Toți acei, pe care i-a atins bagheta fermecată a ursitoarei, au adormit, ca să se trezească odată cu stăpâna lor și să-i slujească cu aceeași dăruire. Numai pe împărat și pe împărăteasă nu i-a atins bagheta!

Și toate s-au întâmplat cât ai clipi din ochi. Zânele știu cum și ce să facă! Cu o simplă fluturare a baghetei, schimbă totul așa cum își doresc!

Zâna dinadins nu i-a adormit pe împărat și pe împărăteasa! Aveau prea multe de făcut și nu puteau nimic amâna pentru o sută de ani.

Lăcrimând, ei și-au sărutat copila adormită, astfel luându-și rămas bun de la ea, apoi au părăsit în tăcere castelul.

Revenind la curte, printr-un ucaz, împăratul a poruncit ca nimeni să nu se apropie de castelul vrăjit.

Dar și fără acest ucaz n-ar fi putut călca picior de om! Într-un sfert de oră, ca prin minune, în jurul zidurilor castelului, au răsărit o mulțime de arbori. Unii foarte înalți, alții pitici și tot atâția tufari țepoși de măceș, de porumbar și de laur. Arborii și-au încolăcit rădăcinile și crengile, astfel că nimeni n-ar fi pătruns acel hățiș.

Din depărtare, de pe cele mai înalte vârfuri de munți, abia se zăreau turnurile vechiului castel.

O sută de ani au zburat ca gândul! Prin lume s-au trecut mulți împărați, urcând pe tron ba unul, ba altul.

Într-o bună zi, un prinț porni la vânătoare. Și cum mergea, uitându-se în depărtare la pădurile dese și de nepătruns, văzu turnurile castelului, contopite cu orizontul.

– Al cui o fi castelul cela? Trăiește oare cineva în el? prințul întreba toți întâlniții în cale.

Dar nimeni nu știa! Unii ziceau că, noaptea, castelul ruinat e bântuit de stafii cu făclii aprinse. Alții jurau pe tot ce-aveau mai scump că, trecând pe alături, au văzut

